

vandet kun var $\frac{1}{2}$ Dags Løb, og hvor det ellers ikke har været i flere Hundrede Aar, og hvor det egentlig slet ikke gjorde nogen Skade; men disse Forder maa vedblive at udrede Digeskatt, og vi kunne ikke forundre os over, at de Vedkommende blive lidt misfornøiede over denne Skat. Naar den høitærede Minister endvidere gjorde opmærksom paa, at der var private Diger — ja det skal jeg indrømme, at der kan være saadanne private Diger — der kostede dem, der have opført disse, mere, end de offentlige Diger have kostet Digeskattyderne, skal jeg dog fremhæve den store Forskjel, at private Diger ere noget Frivilligt, Noget, som Vedkommende frivilligt have paataget sig at opføre, medens de offentlige Diger ere opførte ifølge en Lov, hvorefter selv de, der ikke have haant videre Fordel af Digerne, dog have været nødt til at bidrage til deres Opførelse. Den høitærede Indenrigsminister indrømmede imidlertid, at det Andragende, der var kommet fra Lolland, er overordentlig beskedent. Jeg tror ogsaa, at det er meget beskedent; thi det gaar jo kun ud paa at konstaterer, at Digebyrden er høi, og for Resten henstiller det til Folkethingets alvorlige og samvittighedsfulde Overveielse, hvad der kan gøres for, at Byrden bliver lettet. Jeg tror ogsaa, at jeg har vist mig i Beskedenhed som en værdig Repræsentant for de beskedne Lollændere, idet jeg har tilladt mig at sende nogle Forslag til Finansudvalget i denne Sag. Det første Forslag gik ud paa, hvad jo ogsaa det ærede Udvalg har erklæret sig gunstig stemt for: at Staten skal træde i de private Laangivernes Sted, og at som Følge deraf Afdragstiden skulde forlænges og Procenten vel ogsaa nedsættes fra $4\frac{1}{2}$ til 4 pCt. Det var det ene Forslag, jeg tillod mig at antyde. Det andet Forslag var det, at af de Arealer, der bleve indvundne, og hvoraf Staten skulde have en Del, Amtet en Del og Digelaget en Del, skulde Staten frasælge sin Del til Fordel for Digelaget. Det lader ikke til, at dette Forslag har vundet en saadan Tilslutning som det første, men det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds har dog henstillet det til den høitærede Ministers Overveielse, og det skal jeg ogsaa her tillade mig at gjøre. Det tredje Forslag, jeg tillod mig at antyde var, at der skulde dannes en Reservecfond derved, at Digeskattyderne udredede nogle Dre pr. Enhed aarlig. Det vilde være en Betyrrelse for Staten, og det vilde ogsaa være en Betyrrelse for Digeskattyderne, idet man da ikke udsatte sig for, at der senere ved en anden ligesaa uforudset Ulykke skulde komme en Stigning i Digeskatten. Jeg tror saaledes, at jeg har vist mig som en beskedent Repræsentant for de beskedne Lollændere, og jeg haaber, at det høitærede Thing og den høitærede Finansminister netop i denne Beskedenhed vil se en Grund til at gaa ind paa Andragendet. Det vilde jo være meget behageligt for det ærede Thing, hvis de Andragender, der kom

her til Thinget i Fremtiden, udmærkede sig ved Beskedenhed. Vi ville jo allesammen gjerne imødekomme Andragerne, men undertiden kunne Andragenderne være saa ubeskedne, at vi ikke kunne det. Ved nu at imødekomme et beskedent Andragende, opmuntre vi Folk til i Forholdet til Folkethinget i Fremtiden at være yderst beskedne, og det tror jeg er en ganske god Grund til nu at fremme dette Andragende. Det kan da ogsaa siges — og det er en reel Grund — at det er urimeligt, at den nuværende Slægt skal bære hele Byrden ved et Arbejde, som er beregnet paa at komme mange kommende Slægter til Gode, især da det er den nuværende Slægt, der har lidt ved Stormfloden, idet mange Forder derved for en Skætte af Aar have tabt deres Produktionssevne; derfor er det saa meget mere urimeligt, at denne Slægt skal bære hele Byrden, og at den ikke skal fordeles paa flere Slægter. Jeg veed jo nok, at man er tilbøjelig til at opfatte det fede Lolland som et Land, der flyder med Mælk og Honning, man mener, at, naar man blot stikker en Spade i Jorden og nedlægger nogle Dre, saa fremvojer der strax Dukatater. Men det er ingenlunde Tilfældet, det koster meget Arbejde at drive de lollandiske Forder. Der er et gammelt Ord, som jeg desværre ikke kan huske, det gaar paa Rim, hvor der tales om, at Bløining paa Lolland er en Hovedespine. Lolland frembringer heller ikke saa mange Fuld Korn, som man i Almindelighed taler om, thi sexten Fuld Hvede, som en udmærket Præsteavling, der drives af en udmærket Landmand, efter flere Ryndiges Udsagn skal give, give de lollandiske Forder i Reglen ikke. Kan man faae tolv til tretten Fuld, maa man være glad. Hvad Byg angaar, da er det en god Handelsvare. Prisen for lollandsk Byg er vel i Reglen nogle Kroner højere end for jydsk, men Fuldene ere ikke saa overordentlig store, jeg tror ikke, at man i Gjennemsnit kan regne mere end ti Fuld. Det er altsaa ingenlunde Tilfældet, at Lolland skulde kunne bære saa mange forøgede Byrder. Det er af den Grund, jeg paa det Alvorligste skal henstille til den høitærede Indenrigsminister, at han velvillig og samvittighedsfuld vil overveie Sagen og se at finde en eller anden Form, hvorunder den trykkende Digeskatt kan lettes for Lolland.

G. Petersen: Jeg forlangte Ordet, da den ærede Ordfører erklærede, at Repræsentanten for Solbæk Amts 3die Valgkreds (Lauber) ikke var tilstede og saaledes ikke kunde give nogen Meddelelse om Grunden til, at han ikke har kunnet slutte sig til Andragendet under Nr. 1. Vi have for nogle Aar siden siddet sammen i et Udvalg, hvor vi behandlede netop denne Sag, og jeg kan heller ikke ganske forstaa, at Flertallet af det ærede Finansudvalg denne Gang har anbefalet denne Sag. Mærkværdigt nok har der hidtil været en bestemt Modstand imod Sagen,